

Oprah

*Sevgi ve
Dostluk
Kitabı*

*Oprah Magazine
yazarlarından*

Sevgi ve Dostluk Kitabı

SEVGİ VE DOSTLUK KİTABI

Yazarlar: Martha Beck, Helyn Trickey Bradley, Andrea King Collier, Andrew Corsello, Amy Dickinson, Allison Glock, Alice Bingham Gorman, Pam Houston, Elizabeth Kelsey, Walter Kirn, Lisa Kogan, Cathleen Medwick, Valerie Monroe, Cristina Nehring, Susanna Sonnenberg, Elizabeth Strout, Aimee Swartz, Abigail Thomas, Ellen Tien, Patricia Volk, Monica Wood.

Orijinal adı: O's Little Book of Love & Friendship

© 2016 Hearst Communications.

İngilizce aslından çeviren: Ezgi Başer

Yayına hazırlayan: Aslı Tohumcu

Türkçe yayın hakları: © Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Kalem Telif Hakları Ajansı aracılığıyla satın alınmıştır.

1. baskı / Ağustos 2021 / ISBN 978-605-09-8657-0

Sertifika no: 11940

Kapak tasarımı: Serçin Çabuk

Baskı: Yıkılmazlar Basın Yayın Prom. ve Kağıt San. Tic. Ltd. Şti.

15 Temmuz Mah. Gülbahar Cad. No: 62/B Güneşli - Bağcılar - İSTANBUL

Tel: (212) 515 49 47

Sertifika no: 45464

Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3 Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

Sevgi ve Dostluk Kitabı

Çeviren: Ezgi Başer

İçindekiler

Sadece Sen ve Ben	11
Kırmızı Alarmlık Düğün / Andrea King Collier.....	13
Seni Seviyorum, Mükemmelsin, Haydi Şimdi Toz Ol / Cathleen Medwick.....	16
Doğru Kişi / Allison Glock	21
Aşk Listesi / Alice Bingham Gorman.....	34
Karışık Mevzular	41
Âşıklar Uçurumu / Martha Beck.....	43
Öğrenme Eğrim / Walter Kirn.....	51
Yeniden On Altı / Abigail Thomas	54
Nüfuzlu Kadın, Lüzumsuz Adam / Andrew Corsello.....	59
Aşk Sarhoşu / Ellen Tien	66
Kendi Seçtiğin Aile	79
Tek Kelime Etmeden / Elizabeth Strout.....	81
Kadınların Dostluğu Asla Eskimez / Elizabeth Kelsey	84

Oprah ve Gayle, Sansürsüz / Lisa Kogan	87
Cadılar / Patricia Volk	100
Benim Gibi Arkadaşlar Varken Yabancıya Ne Gerek Var? / Amy Dickinson.....	103
Akrabalık Bağları.....	105
Betty'nin Bir Bildiği Var / Monica Wood	107
Kız Kardeşim, Saidee / Susanna Sonnenberg	115
En Güçlü Bağ / Valerie Monroe.....	118
Sürpriz Bebek / Cristina Nehring	122
Yüce Sevgi	127
Öteki Kadın / Helyn Trickey Bradley	129
Sana Anlamlı Gelsin Yeter / Aimee Swartz	136
Birleşik Eller / Pam Houston	140
Kalp İzleri / Oprah Winfrey.....	146
Katkıda Bulunanlar.....	149

Eminim ki, hayatımızı son bir kez
gözden geçirirken –yapılacaklar listesi artık tükendiğinde,
bu telaşe bittiğinde ve e-posta
kutumuz boşaldığında– elimizde kalan tek değerli şey,
diğerlerini sevip sevmediğimiz ve onların
bizi sevip sevmedikleri olacak.

–OPRAH WINFREY

Sadece Sen ve Ben

Aşkta, bir artı bir eşittir bir.

– Jean-Paul Sartre

Kırmızı Alarmlık Düğün

Andrea King Collier

Çıldırılmış gibiydim. Bir gece önce, yatağa girerken adeta çıldırılmış gibiydim. Ne yapıyordum ben? O ne yapıyordu? Yirmi altı yaşındaydık ve evleniyorduk. Berbat bir fikirdi bu, şüphesiz daha çok gençtik. İlk evlilik için en doğru yaşın kırk beş olduğunu herkes bilir. O sabah kahverengi bir kesekâğıdı bulup içine nefes alıp verdiğimi hatırlıyorum. Müstakbel eşimin düğüne gelmeyeceğinden emindim. Aynısı *benim de* aklımdan geçmişti. Hem berbat hem harika bir şeydi bu. Göz kamaştırıcı elbisemle giyotine adım adım ilerliyor gibiydim sanki.

Yıllar sonra iki şeyin farkına vardım. İki insan evlenir. Ve iki insan düğün yapar. Aslında bu iki şeyin birbiriyle pek alakası yoktur. O gün birinin karısı olmaktan korkmuyordum; gelin olmaktan korkuyordum. Aslında birinin karısı olma mevzusuna daha fazla kafa yormam gerekirdi ama yirmi altı yaşındaydım ve aklımda sadece doğru düğün şarkısını bulmak vardı. Ya akrabalarımız sarhoş olursa? Elbette birileri sarhoş olacaktı; sar-

hoşsuz düğün mü olur? Evlenmek beni çıldırtmasa da, gelin olmak kesinlikle canıma okuyacaktı.

Annemin en yakın arkadaşlarından biri, düğün günü acil durumda içmem için bir Valium bırakmıştı. Anneme ilacı bana vermek için doğru zamanı anlayacağını söylemişti. Elimde buruşturulmuş kesekâğıdıyla yatağa dönüp yorganı kafama çektiğimde, annem doğru zamanın geldiğini anlayarak hapı uzattı. “Al bakalım, iç şunu” dedi.

Sonrasında tek hatırladığım, evleneceğimiz golf kulübünde, üzerimde şort ve tişört, saçımda bigudiler ve mucizevi bir şekilde, suratımda bolca makyajla durduğum. Dışarı çıkıp misafirleri karşılamannın iyi bir fikir olduğunu düşünmüştüm; hem de düğünden önce. Çok sakin, büyüleyici ve zarif görünüyordum. Düğünün başlaması gereken saatten on beş dakika önce, üzerimde hâlâ şort ve saçımda hâlâ kocaman yeşil bigudiler vardı. Üstelik damat Darnay henüz ortada yoktu. Sağdııcıyla birlikte televizyonda dövüş izliyorlardı. Yirmi altı, evlenmek için çok erken bir yaş. Bu manzarayı izleyenler eminim ki kafalarını iki yana sallarken, bir hafta içinde boşandığımızda hediyelerini geri verip vermeyeceğimizi anlamaya çalışıyordu. Bahisçiler o gün orada olsa bayram ederdi.

Ama nasıl olduysa, büyük yeşil bigudili kız ve bir yere yetişmesi gerektiğini unutan delikanlı düğünden sağ çıkmayı başardı ve evliliğin temelini attı. Bu inşaat, üzerinden çeyrek asır geçmesine rağmen hâlâ devam ediyor. Bu noktaya kadar gelebilmiş olmamız neredeyse mucize. Kendimize rağmen

çocuklarımızı büyütmeyi, kariyer yapmayı ve bozup yeniden yapmayı, çamaşırları kimin halletmesi gerektiğini tartışmayı ve birbirimize nasıl herkesten çok güveneceğimizi öğrenmeyi başardık. Birlikte neşe dolu yıllar geçirdik; pek çok üzüntü ve kaybı da paylaştık.

Yirmi altı yaşında, başımı dizlerimin arasına gömüp kese-kâğıdının içinde nefes alıp verirken, çılgın bir maceraya atılmak üzere olduğumun farkında değildim. Zamanla, en yakın dost olmayı öğrenecek birinin gerçekten en yakın dostu olmayı başaracağımı elbette bilemezdim. Bu seneki yıldönümümüzü büyük bir partiyle kutlamadık. Gelin ve damadın, yani karı-kocanın üzerinde eşofman altları ve kirli spor ayakkabılar vardı. Pizza ısmarladık. Asitli içeceklerin yaşlılarda kalp hastalığı riskini artırdığını okuduğumuzdan su içtik. Ve şu sıralar gelinin reflüsü tuttuğundan, yemeğimizi saat altıdan önce yemek zorunda kaldık. Kesekâğıdı yine ortadaydı; bu kez içinde ucuz okuma gözlükleri ve damadın harap sırtıyla gelinin ağrıyan dizleri için aldığı İbuprofen'le. Ve tıpkı ilk seferki gibi, her şey tek bir aksilik bile yaşanmadan geçti.

Seni Seviyorum, Mükemmelsin, Haydi Şimdi Toz Ol

Cathleen Medwick

Taksi, garaj yolundan yeni çıkıyor. Kocam beş günlük bir iş seyahati için Endonezya'ya gidiyor. Uzaklara! İlk başta, ne yapmalıyım hiç bilmiyorum. Gürültücü ağaç kurbağaları eşliğinde bir yürüyüş mü? Büyük itirazlarla karşılaşan bir müzik (mesela *Carousel* veya *Show Boat* filminin müziği) koyup sesi kulakları sağır edecek kadar açmak mı? Ya da şarkı söylemek mi! Korolarda, hatta sololarda bile çok iyiyim. On yaşımdan beri bu şarkıları dinliyorum.

Önce bir soluklanayım. Kocam binadan ayrıldı ve sevinçten uçuyorum; sanki yalnız başıma aya inmişim, her şey huzur dolu ve gümüş gibi berrakmış, yeryüzündeki yuvama döneceğimi biliyormuşum ama henüz vaktim varmış gibi. Çünkü otuz iki senelik kocam Jeff'e bayılıyorum. Onca yıl, hemen her sabah birlikte kahve içtik. Hiç kimsenin dönüp ikinci kere bakmayacağı kırık dökük antikalar satın aldık. Hayatımızı tek odalı bir dairede, savaş öncesinden kalma klasik altı odalı derme çatma bir evde ve sırlısklam bodrum katlarıyla (zaten her evin kireçtaşı teme-

linde su sızıntısı olmaz mı?), yüzlerce asırlık, cereyanlı ve şehir-
den uzak iki çiftlik evinde, genellikle uyum içinde yaşayarak ge-
çirdik. Eşim onlarca orkidesine ve binlerce dönümlük kendir bit-
kilerine gözü gibi bakarken ona bir kadeh votka uzattım, trak-
törünün tırmığıyla elli yıllık şakayıklarımızın yeni sürgünlerini
kökünden sökerken avazım çıktığı kadar bağırdım. Gitar çalar-
ken gözlerinin kendinden geçercesine kapandığını gördüm, hiç
yerinde durmayan sevimli yarı labrador cinsi köpeğimize ve hat-
ta bana, sonsuz bir hayranlıkla bakmasını izledim. Hem küçük
bir şirkete yetecek kadar kravattan oluşan birinci sınıf koleksiyon-
unun, hem de üst üste yığılarak sonunda banyonun eşiğine dev-
rilen dağ gibi çamaşırı nasıl biriktirdiğini; bir hızla yığının üye-
rinden geçerken, peşinde bıraktığı kıyafetlerin adeta gül yaprak-
ları gibi saçıldığını gördüm. Sesi sonuna kadar açık televizyon-
dan gelen ebedi ışık, yüzünde telaşlı izler bırakırken, dirseğine
dayanmış, başımı eline yaslamış ve battaniyeler keyifle bacakla-
rına dolanmış halde uyumasını seyrettim. Komşumuzun tavus
kuşlarının ötüşüyle ahenk içinde çınlayan horlamasını dinledim.
Ve parmaklarımın ucunda, elimde terliklerimle yatak odasından
çıkıp kızımızın yatağına sokuldum (kızımız uzun zamandır ev-
den uzakta); burada kadifemsi gece beni sarıp sarmaladı ve ken-
di münzevi zihnimin uğultusunu duyabildim.

Doğrusu yalnızlığı hep sevmişimdir. Bir bedeninin sessizce otu-
rup düşüncelere dalabildiği ufacak, tek kişilik yerlere bayılırım.
Hayatımın en mutlu dönemi, Manhattan'da kırmızı tuğlalı bir
apartmanın zemin katındaki garip dairemde yaşarken, henüz ta-
nışmadığım Jeff'in hemen üstümdeki daireye taşındığı günlerdi.

Buluşup kahve içmeye başlamıştık; geceleri o bir tekstil firmasındaki kurumsal işinden eve dönüp, ben de Rönesans şiiri alanındaki yüksek lisans derslerimin okumalarımı bitirdiğimde üst kata çıkardım ve birlikte şarap yudumlardık. Bazen onda kalır, bazen de aşağı inip yalnız başıma uyurdum. Aramızdaki ilişki, zihinlerinin mükemmel dengesini bozmadan ayrı evlerde yaşayan Jean-Paul Sartre ile Simone de Beauvoir'inkine pek benzeriyordu. Jeff'le ilişkimizin ilk günlerinde neler konuştuğumuzu hiç hatırlamıyorum; muhtemelen uykuya yenik düşmeden sözlü sınavlarıma nasıl hazırlanacağım ve Jeff tavanımı zıt renklerde boyamalı mı gibi harikulade sohbetlerden fazlası değildir. Bunun bir önemi yoktu. Önemli olan, hiç durmadan konuşmamızdı.

Sonra onun dairesinde birlikte yaşamaya başladık. Viktorya tarzı, uzun ince bacaklı mobilyalarımı atmak zorunda kaldım; Jeff'in hantal kahverengi kanepesi, pragmatik meşe masası ve sandalyeleriyle gülünç durmuştu. Pelüş kilim tam bir anlaşmazlık sebebiydi; neyse ki, sindirim sorunları yaşayan bir çoban köpeği sayesinde ömrü uzun olmadı. Klostrofobik bir yerde sıkışıp kalınca kavga etmeye başladık; eninde sonunda, birimizden biri kapıyı çarpıp daracık yatak odasına çekiliyordu. Kaçış yolu olarak asma katta bir uyku yeri yaptık. Her şeye rağmen, bu birleşmeden sağ çıkmayı başarmakla kalmayıp üstüne evlendik. Balayımızda çok sevdiğim (ve onun nefret ettiği) Paris'e giderek, arkadaşlarımızla daima birlikte görüşerek, ikimizden birinin ölesiye sıkıldığı filmlere birbirimizi sürükleyerek "biz" olmaya çalıştık. Ben *Middlemarch* romanıyla onu etkilemeye çalışırken bakışları dondu. O sabaha kadar

bir Hendrix albümünü defalarca çalarken veya çetrefilli bir iş anlaşmasını çözmeye çalışırken şakaklarımı ovdum. Şirket yemeklerinde ve yabancı filmlerde, şiir okumalarında ve rock konserlerinde hayatta kalmayı başardık.

Ben sanatçıları örnek alıyordum, o girişimcileri. Birbirimizin ruhunu çekiştirip durduk ve kıtalarımızın kayması için dua ettik.

Fakat yıllar geçtikçe, bu çekiştirme hali yorucu bir iş olmaktan çıkıp alışkanlığa dönüştü. İğneleme sanatında ustalaştık. Aramızdaki farklar, çocuklarımız Lucy ve Peter'ı bir yandan bezdirirken diğer yandan tuhaf bir şekilde özgür kılmış, en azından onlara seçenekler sunmuştu; sonunda birisi editör, diğeri müzisyen oldu ve ikisi de rock müziğe ciddi sevgi besleyen azimli okurlara dönüştü. Zamanla biz de büyüdüğümüzün farkına vardık. Belki de olgunlaşıp sosyal güvensizlikten kurtulmuştuk. Artık başkalarına, hatta kendimize hiçbir şey kanıtlamak zorunda değildik. Birbirimize güvenebileceğimizi biliyorduk. Sabah işe giderken birbirimize hoşça kal diyor, belki (diğerimizin yokluğunu hiç aramayacağı) bir arkadaşla buluşmak için şehirde kahyor ve daha sonra fikir alışverişi yapmak için evde tekrar bir araya gelebiliyorduk. Asla sıkıcı olmadı. Hâlâ da değil. Ama bazı arkadaşlarım her şeyi kocalarıyla birlikte yaptıklarını anlatıyorlar. Süpermarkette arabayı birlikte itiyorlar. (Jeff: "Ölürüm daha iyi. Sen alışverişi bana bırak.") Asla ayrı seyahat etmiyorlar. Bir çocukluk arkadaşıma (artık evli) ne zaman dertleşmek için akşam yemeğine çıkalım desem, her seferinde "Çok isteriz!" diyor. Kaliforniya'daki bir arkadaşımı aradığımda, Getty'deki yeni sergiden "büyülediğimizi", artık vegan "olduğumuzu", o filmi "seyrettiği-

mizi ve hoşumuza gitmediğini” öğreniyorum. Ev kuşu kocası tek başına dışarı çıktığında alaycı bir minnetle gözlerini deviren eski oda arkadaşım Ginger’la; başka eyalette yaşayan bir adamla güçlü ve oldukça tatminkâr bir ilişki yaşayan, ancak bir gün aynı eve taşınırlarsa bu keyifli bağımsızlıklarına ne olacağı konusunda endişelenen yüksek lisanstan arkadaşım Jane’le kendimi daha rahat özdeşleştiriyorum. Endişesini anlıyorum. Sartre ve de Beauvoir ölene kadar ayrı yaşamış, öldükten sonra uyanığın biri onları tek mezar taşının altına gömmeye karar vermişti. Herhalde mezarlarında ters dönmüşlerdir.

Hafta sonu Teksas’ta düzenlenen bir yazarlar konferansında konuşma yapmak için bavulumla kapıdan çıkarken, Jeff elinde gitar penası, yan odada usulca vızıldayan laptopuyla, yıllar önce âşık olduğum o sıcacık, tatlı bakışı atıyor ve veda öpücüğü veriyor. Harika vakit geçirmemi dileyerek kapıyı yavaşça ve sınıksız kapatıyor. Birazdan kutlama yapacağımı anlıyorum; televizyonun hiç kapanmayacağı, köpeğin yatağa yayılacağı, ışıkların gece üçe kadar açık kalacağı üç gün. Şafak vakti, çatık kaşlarla karşısına çıkacak ve eski defterleri açacak kimse yok. Karmaşık bir konuşmanın veya sunumun son dokunuşlarını yaparken konsantrasyonunu dağıtacak kimse yok. Yakalanmadığı hastalıkları ve korkmasına hiç de gerek olmayan tehlikeleri kasvetle sayacak kimse yok. Şu an cennette ve her köşesi ona ait. Nihayet konferansın ve diğer yazarlarla buluşmanın coşkusuyla eve döndüğümde, beni gördüğüne sevinecek. Çoktan bir şişe şarap açılmış ve verandadaki sandalyeler hazır bekliyor olacak. Konuşacak çok şeyimiz olacak.

Eminim ki, hayatımızı son bir kez gözden geçirirken –yapılacaklar listesi artık tükendiğinde, bu telaşe bittiğinde ve e-posta kutumuz boşaldığında– elimizde kalan tek değerli şey, diğerlerini sevip sevmediğimiz ve onların bizi sevip sevmedikleri olacak.

OPRAH WINFREY

Martha Beck'ten Walter Kirn'e, Elizabeth Strout'tan Monica Wood'a *Oprah Magazine* yazarlarından sevgi ve dostluk üzerine eşsiz bir kitap.

Çeviren: Ezgi Başer

tavsiye edilen
KDV'siz
satış fiyatı

₺ 39

çeviri ve inşaat

ISBN 978-605-09-8657-0

9 786050 986570

Doğan
NOVELS